

R.O.Z.G.R.Y.W.K.A.

premiera: 19 maja 2012, Warszawa, Teatr Druga Strefa

koncepcja i reżyseria: **Anna Piotrowska**kreacja i wykonanie: **Aleksandra Bożek-Muszyńska, Anna Piotrowska**muzyka: **Michał Mackiewicz**kostiumy: **Justyna Spaleniak**light & space: **Anna Piotrowska**produkcja: Anna Piotrowska, **eferte_FUNDACJA ROZWOJU TAŃCA**

współprodukcja: KLUB DGW

współpraca: Teatr Druga Strefa

przedstawienie zostało zrealizowane ze środków Miasta Stołecznego Warszawa Dzielnicy MOKOTÓW

III nagroda dla spektaklu R.O.Z.G.R.Y.W.K.A. w wykonaniu Anny Piotrowskiej i Aleksandry Bożek-Muszyńskiej (nagroda w wys. 1500 zł) przyznana przez jury w składzie: Anna Wieczur-Bluszcz, Łukasza Drewniaka i Krzysztofa Sielickiego podczas XV Festiwalu Sztuki Teatralnej, Rybnik 2013

Produkcja w kolekcji **eferte** firmowana nazwiskiem Piotrowskiej pt.: R.O.Z.G.R.Y.W.K.A. Tym razem został stworzony duet osobowościowy (Piotrowska & Bożek).

Inspiracją do stworzenia przedstawienia był obraz Fernanda Khnopffa pt.: *Memories (Lawn tennis)* z 1889 r. Obraz ten wywołuje poczucie napięcia i zawieszenia w milczącej rozgrywce pomiędzy kobietami.

Gęstość erotycznych marzeń. Wycytane tęsknoty nierozumianej miłości. Napięcie pomiędzy graczami wynika z pragnień, nie z chęci bezpośredniego starcia. Zawieszenie niespełnionej miłości, erotycznego spodu zawartego w masie rozleniwionej kobiecości.

Tenis – rozgrywka pomiędzy graczami, których zadaniem jest odbicie piłki rakieta ponad lub obok siatki na pole przeciwnika w sposób utrudniający jej odbiór.

Jak rozegrają grę zawodniczki Piotrowska & Bożek zaangażowane w R.O.Z.G.R.Y.W.K.Ę ?

Zapraszamy na przedstawienie.

R.O.Z.G.R.Y.W.K.A.

Fundacja Rozwoju Tańca

siedziba ul. Emilii Plater 20/10 00-688 Warszawa	zarząd Prezes Fundacji Anna Piotrowska Regon 015539635 NIP 5262719373	Bank PEKAO S.A. V Oddz. w Warszawie Nr 78124010661111001000574403	kontakt: Anna Piotrowska tel. 0 606 877 606
---	--	---	--

ARTYŚCI

Anna Piotrowska

Dyplomowana tancerka, choreograf, reżyser, nauczyciel tańca współczesnego, Fundator i Prezes Zarządu Fundacji Rozwoju Tańca - eferte, założycielka "mufmi" w Warszawie (1995 r). Stworzyła ponad 70 autorskich choreografii i przedstawień. Od września 2014 kierownik zespołu i asystent kierowników artystycznych Ivgi&Greben w Bytomskim Teatrze Tańca i Ruchu ROZBARK. Pomysłodawczyni i koordynatorka wielu ogólnopolskich i międzynarodowych programów edukacyjno-kulturalnych: PolemiQi, Atak przestrzeni, Kierunek.(Europa_Warszawa).taniec, SoloDuo_Polska, laboratorium choreografii, British 4 Polish Dance i in. Laureatka "SoloDuo Dance Festival" (Budapeszt 2005/2006), wielokrotnie juror SoloDuo. Stypendystka *British Council Awards 2004 - Young Polish Arts Entrepreneur*. Producent przedstawień teatru tańca. Juror Doliny Kreatywnej programu TVP2 w dziedzinach taniec i animacja kultury. Anna Piotrowska uczestniczyła jako gość w festiwalu Gramigna Festival (Palermo 2007), International Poesifestival (Sztokholm 2007), Nu Dance Fest (Bratysława 2007/2008), Fabriktionen (Berlin 2008), Working Title Festival (Bruksela 2008), jak również wielokrotnie jako gość Międzynarodowej Konferencji Tańca Współczesnego (Bytom), Międzynarodowego Festiwalu Współczesnych Form Tańca (Kalisz - główna nagroda 2007), Międzynarodowych Spotkań Teatrów Tańca (Lublin), wielokrotny gość festiwalu *SoloDuo Dance Festival* (Budapeszt 2005-2012). Reżyser ruchu w teatrach dramatycznych m.in. w Szczecinie, Zielonej Górze, Poznaniu, Krakowie, Warszawie, Białymstoku i Legnicy. Współpraca z reżyserami: Paweł Kamza, Michał Siegoczyński, Artur Tyszkiewicz. Zrealizowała dwie autorskie produkcje dla Polskiego Teatru Tańca w Poznaniu pt.: "farfalla" i "6 x 9". Realizacja ruchu w teatrze lalek K3 z Białegostoku. Gość programu *advancing performing arts project (APAP)* w 2008 r., w ramach tego programu powstało solowe przedstawienie "Look 4 faces" wystawiane w Bytomiu, Warszawie, Berlinie i Brukseli. Regularnie współpracowała ze Śląskim Teatrem Tańca. Pedagog w Państwowej Wyższej Szkole Teatralnej na Wydziale Teatru Tańca w Bytomiu, gdzie wykładała: formy teatru tańca i struktury choreograficzne, improwizacje, sceny improwizowane i taniec współczesny. Zrealizowała kilka przedstawień międzynarodowych: „Walk_2_corner”, „HUG” (Węgry), „Laka la Mnija in the field of half of sth”, „Cold Fish” (Norwegia), „CoCo_Klimt” (Słowacja), „or Clitoris Landscape (close to gate No. 5)” (Włochy). W 2013 r. zrealizowała spektakl dyplomowy dla studentów Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej w Krakowie na Wydziale Teatru Tańca pt.: TRANSDYPTYK. W 2014 r. stworzyła przedstawienie dla Wrocławskiego Teatru Pantomimy pt.: „Historia Brzydoty”, w październiku odbyła się premiera jej najnowszego przedstawienia „I don't wanna be a horse” w ramach międzynarodowego projektu „Recording Fields”, którego premiera odbyła się w Düsseldorfie w tanzhaus nrw. Przedstawienie stworzone na tancerzach Bytomskiego Teatru Tańca i Ruchu ROZBARK.

...Ciało aktora jest dla Piotrowskiej budowania przestrzeni przedstawienia. Ruchome i w ruchu zatrzymane. Brak ruchu, ciało zatrzymane w przestrzeni, nieruchome tworzy kontekst dla partnerów. Stwarza świat spektaklu.

Tym momentom, pozornego bezruchu, poświęca Piotrowska wiele uwagi.

Reżyseria ruchu Anny Piotrowskiej opiera się na dwóch filarach – ciele aktora i mowie. Piotrowska porozumiewa się z publicznością nie tylko mową ciała aktora - ruchem, ale i słowem. Inaczej niż wielu choreografów zwraca wielką uwagę na wypowiedź. Mówienie jest ruchem, oddychaniem. Piotrowska stara się, aby mówienie i gest wynikały z tożsamyh emocji. Żeby wyprzedzały myślenie. Myślimy o kimś, lub o czymś z pragnieniem, tęsknotą, radością. Piotrowska wydaje się uważać, że najpierw pragniemy, tęsknimy - czujemy, potem myślimy. W pracy szuka poznania poprzez emocje. Taki sposób poznania pozwala współczuć, a współczuć to głębiej poznać innego, przejąć się tym, co inny do mnie mówi, jego troskę, jego biedami. I to - rozpoznanie inności, uruchamia ruch. Piotrowska szuka ruchu, który oczyszcza, by przyjąć ruch – myśl, partnera.

(Paweł Kamza: reżyser, dramaturg, scenograf, fotografik)

Aleksandra Bożek-Muszyńska

Tancerka, dyplomowany instruktor tańca współczesnego, laureatka wielu nagród teatralnych i tanecznych. Początkowo - przez prawie 10 lat - zajmowała się tańcem nowoczesnym w zespole "Klips" w Jastrzębiu Zdroju, następnie tańcem jazzowym (3 lata - Kielecki Teatr Tańca) i ostatecznie została przy współczesnym (początkowo w Rybniku - "Navras", Grupa "Wahadło" i Krakowie – grupa "Hoplaaa"). W 2008 roku ukończyła instruktorski kurs kwalifikacyjny na instruktora tańca współczesnego. Obecnie związana z warszawskim teatrem "mufmi". Przedstawienia „mufmi”: „Bóg 8 Dnia”, „Usługi płatne, czyli cała Polska plecie dzieciom”, „fall(ing) ceil(ing)”, „przesunięcie”. Twórca i współtwórca choreografii m.in.: „Coaching”, „Przaśny”, „Dystans”, „In Brief” i in. Finalistka Międzynarodowego Festiwalu Solo Duo Dance Festival 2014 w Budapeszcie.

Michał Mackiewicz

Prowadzi poszukiwania w obszarach współczesnego malarstwa, designu, grafiki, abstrakcyjnych form przestrzennych, technik oświetleniowych i eksperymentalnej muzyki elektronicznej. Korzysta z nowoczesnych i unikalnych technik oświetleniowych, projektuje i dokonuje montażu specjalistycznych reflektorów i projektorów efektowych. Swoje doświadczenia zdobywał przygotowując liczne wystawy, audycje, spektakle. Współpracuje z Fundacją Rozwoju Tańca Anny Piotrowskiej jako muzyk, kompozytor. Zajmuje się również iluminacją i scenografią. Prezentował swoją twórczość w Polsce, Niemczech, Norwegii, we Włoszech na Litwie i Węgrzech. Jego projekty to strefy artystycznego oddziaływania zaaranżowane światłem, dźwiękiem i obiektami przestrzennymi. Dzieła sztuki do wnętrza, których można wejść i samodzielnie eksplorować, multimedialne instalacje pobudzające różne zmysły.

Fundacja Rozwoju Tańca

siedziba ul. Emilii Plater 20/10 00-688 Warszawa	zarząd Prezes Fundacji Anna Piotrowska Regon 015539635 NIP 5262719373	Bank PEKAO S.A. V Oddz. w Warszawie Nr 78124010661111001000574403	kontakt: Anna Piotrowska tel. 0 606 877 606
---	--	--	--

www.eferte.pl / eferte@eferte.pl

BLOG E12

25.02.2013

Rozgrywka – ale kto wygrał?

Oryginalnie będzie zacząć wypowiedź o spektaklu teatru ruchu odniesieniem do tego, co jest zaprzeczeniem ruchu czyli od obrazu | R.O.Z.G.R.Y.W.K.A. - Piotrowska & Bożek na Scenie E12/Teatr

Tradycyjnego, namalowanego przez malarza. Oryginalność nie wymuszona, choć sprowokowana. W informacji o spektaklu R.O.Z.G.R.Y.W.K.A. przeczytałem, że został zainspirowany obrazem Wspomnienia (Tenis ziemny), namalowanym przez Fernanda Khnopffa w 1889 roku. Praca przedstawia 7 kobiet w konwencji „sportowej”. Nie grają, raczej mają przerwę lub w grze, może jeszcze nie zaczęły lub już skończyły. Tylko niektóre mają w ręku rakiety.

Fernand Khnopff

A przed spektaklem przeczytałem, że:

„Obraz ten wywołuje poczucie napięcia i zawieszenia w milczącej rozgrywce pomiędzy kobietami. Gęstość erotycznych marzeń. Wyczytane tęsknoty niezrozumiałej miłości. Napięcie pomiędzy graczami wynika z pragnień, nie z chęci bezpośredniego starcia. Zawieszenie niespełnionej miłości, erotycznego spodu zawartego w masie rozleniwionej kobiecości. Tenis – rozgrywka pomiędzy graczami, których zadaniem jest odbicie piłki rakieta ponad lub obok siatki na pole przeciwnika w sposób utrudniający jej odbiór.”

Patrzyłem i tego nie widziałem. Najpierw patrzyłem na obraz – w wymowie raczej symboliczny lub surrealistyczny. A może banalny? Potem patrzyłem na spektakl – bardzo dobry – i żeby dojść do przekonania, że jest bardzo dobry, nie potrzebowałem ani opowieści o erotycznych marzeniach, ani symboliki anatomicznej.

Wrażenia jak po obejrzeniu dobrego filmu o sportowcach, gdy mimo tego, że nie jestem kibicem ich dyscypliny, wiem że był to świetnie nakręcony obraz. Tak i tutaj, historia nie dla mnie, ale dobrze opowiedziana. Artystki idealnie wypełniały scenę. Zawsze w odpowiednim miejscu. To był dobry mecz singla kobiet. Punktacji nie ogłoszono, ale widzowie byli wśród zwycięzców. Kiedy DOGRYWKA?

Anonimowa opinia wypowiedziana po spektaklu: *To był prawdziwy teatr ruchu, czysta forma. Wszystko dopracowane, każdy ruch i gest przemyślany. Żadnych zbędnych działań.*

Fundacja Rozwoju Tańca

siedziba ul. Emilii Plater 20/10 00-688 Warszawa	zarząd Prezes Fundacji Anna Piotrowska Regon 015539635 NIP 5262719373	Bank PEKAO S.A. V Oddz. w Warszawie Nr 78124010661111001000574403	kontakt: Anna Piotrowska tel. 0 606 877 606
--	---	---	--

www.eferte.pl / eferte@eferte.pl

Po okręgu Mandali, czyli polscy artyści w podróży. IX Mandala Performance Festival we Wrocławiu

Magdalena Zamorska | TaniecPOLSKA.pl | 2013

Teksty własne, 16 maja 2013

Założeniem tegorocznej IX edycji wrocławskiego interdyscyplinarnego festiwalu performansu Mandala (kurator: Adam Kamiński było „otwarcie przestrzeni publicznej na dyskusję na temat kanonów przedstawiania ciała i jego estetyki”. Zaproszeni artyści zaproponowali publiczności szereg performansów (głównie tanecznych), w których łączyli rozmaite strategie obecności scenicznej z eksperymentem w zakresie tematów i obrazów wpisywanych w ciało lub z niego wyczytywanych. Ciała performerów były świadectwem wieloletniego treningu obejmującego zarówno taniec klasyczny, jak i capoeirę czy ashtangę jogę; ujawniały spłot aktów mentalnych, fantazji, wyobrażeń, afektów i emocji (domena psyche), z fizjologicznym poziomem funkcjonowania ciała (soma).

Współcześnie – nie tylko na terenie sztuk performatywnych – mamy do czynienia z istotnym rozmywaniem się granic, z powszechną tendencją do eksperymentalnego mieszania różnych języków i technik twórczych, tradycyjnie przynależnych do poszczególnych mediów (taniec, teatr, sztuka performansu, czy sztuki wizualne) oraz z modelem współpracy projektowej, którego istotą jest tworzenie interdyscyplinarnych kolektywów artystycznych. Tytułowa formuła *performance festival* pozwala włączyć do festiwalowego programu produkcje i działania obejmujące szeroko rozumiany performans, w tym taniec współczesny, eksperymentalnie problematyzujący status dzieła oraz relację performer-widz.

Niepewne gatunki

Hybrydyczność, płynność, niedookreślenie to jeden z tematów stale powracających podczas tegorocznej Mandali. W *R.O.Z.G.R.Y.W.C.E* w reżyserii **Anny Piotrowskiej** pojawia się on w kontekście kobiecej seksualności. Widzowie są świadkami rozgrywki pomiędzy dostojeństwem regulowanych kulturowo sposobów posługiwania się ciałem, a (nie)winną erotyką rozkwitającą na podłożu gry towarzyskiej. Równocześnie obserwują bardziej dosłowny pojedynek pomiędzy młodymi tenisistkami. Nie są to jednak znane z przekazów medialnych sportsmenki w przykrótkich spódniczkach, ale stateczne wiktoriańskie matrony, w gorsetach i długich sukniach w stonowanych kolorach, które wcześniej Fernand Khnopff sportretował na obrazie z 1889 roku zatytułowanym *Memories (Lawn Tennis)*. Już w pierwszej scenie spektaklu pojawiają się dwie krwiście czerwone plamy rozplywające się w czarnej, błyszczącej podłodze – być może w zastępstwie „czerwonych bucików”, które w obrazowej mowie psychoanalizy symbolizują seksualność. To z nich „wyczołwieczą się” tancerki (Aleksandra Bożek-Muszyńska, Anna Piotrowska) i przyjąwszy wdzięczne pozy zaczną wirować, jak dwie porcelanowe figurki wystawione za szkłem na mechanizmie obrotowym. Ich gra przyjmie formę zabawy, erotycznej igraszki. Frywolnym (choć chwilami raczej towarzyskim) figlom tancerek-tenisistek towarzyszyć będzie wymykająca się spod spódnicy lub bezwstydnie, na ułamek sekundy, obnażana płomienna czerwień satyny, zderzona z delikatnym dźwiękiem cymbałków (muzyka: Michał Mackiewicz), kojarzącym się raczej z aurą pokoju dzieciennego. Grze w tenisa, obrazowanej za pomocą rytmicznych, urywanych poruszeń/wstrząsów bioder lub dłoni towarzyszy elektroniczny, uporczywy dźwięk odbijanej piłeczki, a jeszcze później dźwięk uderzenia piłki znany z *Ponga* (1972) firmy Atari, jednej z pierwszych gier komputerowych. Ukryte pragnienia, duszne mini historie, tajemnice skrywane w fałdach halki płyną na fali znużenia, która ostatecznie wyleje się na widownię. Dosłownie, ponieważ artystki performatywnie wykorzystują wiedzę o działaniu neuronów lustrzanych i krążąc pomiędzy widzami ziewają, „zarażając” swoim ziewaniem widownię, bijąc brawo temu z widzów, który ulega. ...

© Copyright | taniecPOLSKA.pl

Odnosić do bibliografii

1. Po okręgu Mandali, czyli polscy artyści w podróży. IX Mandala Performance Festival we Wrocławiu, Magdalena Zamorska, TaniecPOLSKA.pl, 2013

Fundacja Rozwoju Tańca

siedziba ul. Emilii Plater 20/10 00-688 Warszawa	zarząd Prezes Fundacji Anna Piotrowska Regon 015539635 NIP 5262719373	Bank PEKAO S.A. V Oddz. w Warszawie Nr 78124010661111001000574403	kontakt: Anna Piotrowska tel. 0 606 877 606
---	--	--	--

www.eferte.pl / eferte@eferte.pl

15. FESTIWAL SZTUKI TEATRALNEJ / 11 maja 2013

RYBNIK

Anna Piotrowska, Aleksandra Bożek-Muszyńska: R.O.Z.G.R.Y.W.K.A.

TYLECZEK, SPÓDNICA I NOGI

Spektakl osobowości. Indywidualny, stylowy, dyskutujący. Studium fizyczności. Ukazana zostaje nam ciekawa relacja dwóch kobiet, gdzie intrygującym zdaje się być zachodząca między nimi interakcja. Czasem tak słaba i nieobecna, iż odbieram wrażenie jakby aktorki w ogóle nie zauważały swojego istnienia na scenie, by później przejść w cielesną wręcz bliskość. Sztuka w całości oparta na ruchu oraz impulsie, który go prowokuje. Wszystko otrzymuje tutaj znaczenie: części ciała, gesty, ruch, muzyka, światło a przede wszystkim kostium. Spektakl jest wielowarstwowy, łączy wszystko to, co się dzieje wokół nas: od inspiracji malarstwem, poprzez wykorzystanie aspektu historycznego i kulturowego, a skończywszy na współczesnych grach komputerowych. Mieszają się w nim różne tonacje emocjonalne: od powagi na początku, po buffo na końcu. Aktorki na scenie zdają się studiować po kolei swoją kobiecość w teatralny sposób. Groteska staje się wyznacznikiem formy, w której analizują szablonowe atrybuty kobiety: tyłek, nogi i biust. Bardzo pomysłowo ogrywają ciężkie, długie spódnice, które w jednej chwili stają się dla nich kołdrą, macicą, placem zabaw czy miłosnych igraszek. Ich kostium jak i ciało stają się uplastycznionym rekwizytem. Wykonawczynie odchodzą od schematu typowej tancerki, która wykonuje zachwycające piruety w powietrzu. Ich ruch jest płynny, dopracowany, ale mnie wydał się on być możliwym do wykonania. Zatarła się między mną a aktorkami bariera niemocy, ograniczenia. Kolejne przeszkody na drodze widz-aktor zostają przełamane w dalszej części sztuki, kiedy to aktorki wychodzą do widowni, angażując ją w spektakl. Jak dla mnie był to już akt całkowitego zespolenia się z publicznością. Przejście do pełnego zaangażowania. Jakby chciały nam powiedzieć: zobaczcie, przed chwilą wy nas podglądaliście, dałyśmy wam na to przyzwolenie, więc teraz gra będzie się toczyć na naszych warunkach - a my chcemy się bawić. Taka rozgrywka. Nie tylko między nimi jako postaciami, ale także jako aktorek z widzami. Rozgrywka stopniowana, zgrana, płynna, prawdziwa i bardzo absorbująca.

Patrycja Wróbel

SPÓDNICA, KWINTESENCJA KOBIECOŚCI

Oglądając spektakl Anny Piotrowskiej „R.O.Z.G.R.Y.W.K.A.” czułam się jak bohater „Błaszanego bębenka” Güntera Grassa, który kryje się pod obfitą spódnicą dorosłej kobiety, co staje się dla niego doświadczeniem fascynującym i zabarwionym erotycznie. Wejście aktorkom pod spódnice, które poprzez czerwień podszewki czy bliskość długich nóg – symbolu dojrzałości płciowej czy kobiecej atrakcyjności nabrały charakteru seksualnego, staje się jednocześnie otwarciem furtki do dyskusji na temat tożsamości kobiecej. Opozycja kultura (spódnica) – natura (nogi), pociąga za sobą kolejną opozycję: męskość-kobiecość. Dawniej obowiązkowa długa i ciężka spódnica znacznie utrudniała lub nawet uniemożliwiała dziewczynom i kobietom aktywność ruchową: bieganie, skakanie, jazdę konną czy grę w tenisa, którą swobodnie mogli uprawiać chłopcy i mężczyźni. Niefunkcjonalność kobiecego stroju (spódnica, suknia, sukienka) miała za zadanie uwypuklić naturalną różnicę sprawności fizycznej kobiet i mężczyzn. Z tej niemożności wiecznego tłamszonego libido, rodzi się na scenie niespokojna migotliwość. Migoczą zarówno elementy flamenco, tańca Derwiszy, kankana, opery, buffo, hip-hopu, dworskiej etykiety, komputerowego PONGA potęgowane dodatkowo przez surowość dekoracji, zimne, momentami neonowe światło, wyłuszczając wspólnie to, co w tej historii najważniejsze – K.O.B.I.E.T.Ę.

Katarzyna Chwałek

Fundacja Rozwoju Tańca

siedziba ul. Emilii Plater 20/10 00-688 Warszawa	zarząd Prezes Fundacji Anna Piotrowska Regon 015539635 NIP 5262719373	Bank PEKAO S.A. V Oddz. w Warszawie Nr 78124010661111001000574403	kontakt: Anna Piotrowska tel. 0 606 877 606
--	---	---	---

www.eferte.pl / eferte@eferte.pl

R.O.Z.G.R.Y.W.K.A.
BOZGBAMKV

D.E.A.L.P.L.A.Y. / R.O.Z.G.R.Y.W.K.A.

premiere: 19 May 2012, Warsaw, Teatr Druga Strefa

directed by: **Anna Piotrowska**

creation & performing: **Aleksandra Bożek-Muszyńska, Anna Piotrowska**

costumes: **Justyna Spaleniak**

music: **Michał Mackiewicz**

light & space set: **Anna Piotrowska**

production: Anna Piotrowska, **eferte_FUNDACJA ROZWOJU TAŃCA**

coproduction: KLUB DGW

cooperation: Teatr Druga Strefa

performance was financed by funds of Miasto Stołeczne Warszawa Dzielnice MOKOTÓW

D.E.A.L.P.L.A.Y.

The inspiration to create the performance was the painting of Fernand Khnopff "Memories (Lawn Tennis)" from 1889. This image evokes a sense of tension and suspension of the silent game between the women. The density of erotic dreams. Read out an incomprehensible longing love. Tension between the players according to the desires, not from a desire to direct clashes. Suspension of unrequited love, erotic underside lazy contained in the mass of femininity.

Tennis - a game between players whose job is to rocket the ball over or next to a grid on the opponent to obstruct its reception.

How the game will be played by Piotrowska & Bożek ?

Welcome to the game...

Fundacja Rozwoju Tańca

siedziba ul. Emilii Plater 20/10 00-688 Warszawa	zarząd Prezes Fundacji Anna Piotrowska Regon 015539635 NIP 5262719373	Bank PEKAO S.A. V Oddz. w Warszawie Nr 78124010661111001000574403	kontakt: Anna Piotrowska tel. 0 606 877 606
---	--	--	--

www.eferte.pl / eferte@eferte.pl